ion drăguşanul

întăinuitele cuvinte

Cluj-Napoca, 2025

Coperta 1: Tablou de **David CROITOR**

Coperta IV: Portret de **Radu Iaţcu**

MOTO:

„Meşteşugul cântărilor a fost nu numai în laudă de cei vechi, ci şi în mare socoteală, încât filosoful Pitagora zicea cum că sufletul nostru este alcătuit în trup după armonia muzicii şi pentru aceasta auzul omenesc are mare pornire către armonia glasului, care armonie este puternică a preface patimile omeneşti, schimbându-le după a lor mişcare; tot acest filosof, suindu-se cu scara minţii, îndrăznea a hotărî cum că şi planetele cerului, mişcându-se, fac un glas cu mare armonie, care din armonia dumnezeiască s-a oprit a nu se auzi de oameni, fiindcă din dulceaţa acelei armonii nu s-ar fi putut oamenii a se mai mişca, rămânând pururi ascultând...

Însă nu la ceea ce zice el, cum că sufletul este alcătuit din armonie, cu cum că sufletul are mare norocire şi legătură cu armonia glasurilor... Neamul omenesc, neplecat către fapte bune, ce face: dulceaţa cântării o amestecă cu Dogmele, ca prin dulceaţa ascultării să primi, fără băgare de seamă, folosinţa cea din cuvinte, după cum fac doftorii cei înţelepţi, care cele mai iuţi doftorii le amestecă cu miere... Cântarea este gonitoare de draci, care aceasta în faptă o au arătat David, când cânta şi prefăcea patima lui Saul. O, ce înţeleaptă meşteşugire, ca, cântând noi, să ne învăţăm cele de folos!”.

„*Psaltirea*” din 1802, tipărită cu sprijinul mitropolitului neunit al Karloviţului, şi preluată în „*Psaltirea Prorocului şi Împăratului David*”, tipărită, în „zilele prea înălţatului Împărat Francisc Întâi”, în Scheii Braşovului, în anul 1826.

nimic nu mai împiedică muzica stelelor

nimic nu mai împiedică muzica stelelor
să răzbată spre sufletele clare: auzi
cum sevele urcă în mugurii cruzi
şi vezi în vreo taină schimbul inelelor,
căci logodna cea mare e deja săvârşită,
scapărul de dumnezeire biruie în fiecare,
totul e aproape şi intimă boare
de lumină eternă de curând retrezită,

aşterne-ţi pe cer cămaşa nuntirii
şi intră în horă cu primii strămoşi,
în zori au să cânte trâmbiţaşii cocoşi
dând în toţi şi în toate semnalul trezirii
doar tu să-nţelegi şi în taină să crezi,
credinţa e leacul şi e taina cea nouă
şi-atât de blajin te-nfăşoară-amândouă:
muzica stelelor o auzi şi o vezi?

în taina mea e loc pentru o boare

în taina mea e loc pentru o boare
de vânt tăcut, care-şi încearcă struna,
iar cântecul, în ziua următoare,
va sta la sfat, până în zori, cu Luna,
apoi vor trece caii într-o goană
de zeităţi ce iarăşi se revoltă
şi se desprind năvalnic din icoană
ţâşnind învăpăiat pe-ntreaga boltă

în vremea-n care mă închin aiurea
şi soarta mi-i necontenit povară,
cu frunze noi mă-ntâmpină pădurea
şi sevele-i ascunse prind să doară,
deşi le port în puls foarte firesc,
de parcă-mi este dat să fiu natură,
deşi sunt stele-n nopţi care-mi vestesc
că-s haosul primar ce se îndură

cu măştile expuse la vedere

cu măştile expuse la vedere,
însă goliţi de suflete şi minte,
doar proştii se aburcă la putere
şi molfăiesc blajinele cuvinte
pe care le auzi doar la altar,
când alţi tirani adulmecă din bice
deruta celui veşnic solitar
şi resemnat, ce îi va fi complice

căzând într-o adâncă umilire
şi-ngenunchind pentru a fi prădat
de parcă se goleşte de simţire
şi cugetul e socotit păcat,
astfel doar măşti ajung să ne conducă
şi să ne prindă viaţa în obezi,
şi-aud în semeni câte-un dor de ducă,
dar şi în floarea crengii din livezi

doar un deal şi doar o vale

doar un deal şi doar o vale
mi-au pus stelele în cale
până să ajungă-ntr-una
unde mai aşteaptă Luna
în veşmântu-i de mireasă
o întoarcere acasă,

dar păstorul fără turmă
n-a lăsat nimic în urmă,
ba se stinge, ba răsare
unde mângâie sau doare
zilele să le înşire
din veşmântul lui de mire,

dar logodna nu se face,
stânca-n stâncă se preface,
apa-n apă se adună,
toate lunecă-mpreună,
toate-s numai o părere,
umbra care mă tot cere
şi-n ungherul ei se-nchină
pricepând că-s doar lumină

întăinuit în ce mi-i dat să ştiu

întăinuit în ce mi-i dat să ştiu
stau la taifas cu crengile din cale
şi optimismul lor mi se prăvale
ca un balsam în sufletul pustiu
pe care-l port de-atâta timp povară
cum este drept şi cum i se cuvine:
acelaşi gând, te macină, străine,
când îţi alegi puteri din primăvară?

pe socluri urcă idoli în desfrâu,
sub biciul lor sfârşim în umilinţă,
dar teama niciodată nu-i credinţă,
ci un popas pe malul unui râu
ce duce frunze unde-i este dat
să fie înşfăcat de alte ape,
şi totuşi, doar copacul mi-i aproape
şi ca şi el de frunze am uitat

dintotdeauna eu exist în munţi

dintotdeauna eu exist în munţi
chiar de mă poartă paşii în oriunde,
iar curcubeul îmi deschide punţi
şi Soarele-n lumină mă ascunde,
chiar dacă-s roua ultimilor zori
ce-a tras oblonul peste alte ape,
în munţi mi-nfăşur sufletu-n ninsori
şi îi rămân doar muntelui aproape

drept firul unei pietre de altar,
drept urma de pe trepte rar păşite,
iar restul vieţii dulce sau amar
supus de soartă veşnicei ispite
îl văd dincolo şi îl văd dincoace
în cea mai pământeană căutare,
iar sufletul mi-i copleşit de pace
şi de dumnezeiască împăcare

văd împrejur doar vietăţi superbe

văd împrejur doar vietăţi superbe,
chiar cerul este plin de vietăţi
ca zodii şi fântâni pentru drumeţi
în pomul vieţii doldora de verbe,
iar mai încoace, pe pământ, fiare
îmbracă trup de oameni trecători
ce stau la pândă şi adeseori
mai sfârtecă ceva din fiecare,

iar noi, ca suflete adânc rănite,
abia-ndrăznim legitime riposte,
iar resemnarea a-nceput să coste:
pentru lumini nu mai avem chibrite,
pentru-nchinări nu mai avem cuvinte,
iar pentru vise, storşi de împliniri,
ne bandajăm, zâmbind, cu amintiri
ce detronează idealuri sfinte,

şi-atunci mă-ntreb: care e rostul vieţii,
de ce-mbrăcăm cămaşa de apoi
ca pe-o speranţă clară pentru noi,
cei care trec cu roua dimineţii?

îndrăznisem să plec, iar mestecenii îmi numărau

îndrăznisem să plec, iar mestecenii îmi numărau,
îmi numărau paşii osteniţi şi pribegi;
înţelegi? te-nţelegi?, înspre zări întrebau,
frate mestecenilor ţi-a fost dat să te legi...
m-aşezasem în iarbă şi priveam cum iubitele
se-ntorceau sub povara ulcioarelor pline,
în depărtări tropotind sfârtecau cu copitele
cerbi speriaţi doar o parte din mine,

iar cealaltă păzită acerb de mesteceni
tocmai primise noi puteri pentru drum
şi-mi uitasem iubitele-n amurgul ce trece-n
dureroasă uitare de uitare şi fum:
înţelegi?, năvăleau înspre mine-ntrebări,
dar cu trup de mesteacăn am păşit mai departe,
mă-soţeau numai cerbii cu văzduhul în nări,
universul întreg nu ne poate desparte

există tot din ce nu poţi cunoaşte

există tot din ce nu poţi cunoaşte
şi nici nu-ncerci, şi nici nu vrei să ştii,
şi-atunci ideea nu se poate naşte
în orizonturi fade şi pustii
în care sacrul e un arhetip
desprins instinctual din ce se spune
şi-ntâmplător eşti firul de nisip
din muntele memoriei străbune

şi-ţi scapă adevărul, dar nu-ţi pasă
căci te nutreşti cu clipele de-a valma,
iar cerul ţi se-aşterne peste casă
astfel încât să îl atingi cu palma
ca să ignori cu totul ce-ai pierdut
din viaţa care, totuşi, ţi-a fost dată
sperând timid în noul început
în care rădăcina e uitată

cu vârstele pe suflet drept mătănii

cu vârstele pe suflet drept mătănii
abia-ndrăznesc să poposesc în clipă,
iar cerul de deasupra-i o aripă
a-ntoarcerii din calmele bejenii
în care-am căutat doar armonia
menită ca pe toate să le-mpace,
în fila scrisă cântecul mă tace
purtând arsură sacră poezia

şi-aud că ieri a mai murit un om,
o măreţie-a spiritului sfântă,
din fila albă litere-l cântă
sperând cuvinte, căci prin ele vom
dura o lume simplă şi curată
ca sufletul acelui ce s-a dus
lăsând povară plânsul lui Iisus,
iar lacrima amarnic ne apasă

în noaptea asta cerul e o carte

în noaptea asta cerul e o carte
ce freamătă din răsfoite file,
îţi aminteşti de taina lor, copile
care-ai rămas atâta de departe
încât, de-mi spui, nu mai aud nimic,
iar ochii mei, ademeniţi de cer,
cum nu străbat spre marele mister
sunt două stele, dacă îi ridic

spre taina ta, căci îmi aduc aminte
cum izbuteai atunci să desluşeşti
şoptind încet cântări pe la fereşti
şi prefăcându-mi cerul în cuvinte,
dar prea departe ai rămas, copile,
pe-acelaşi suflet vârstele-s mătănii,
iar sufletul e necuprinsul rănii
prelinsă-n zorii fiecărei zile

jur-împrejur învie primăvara

jur-împrejur învie primăvara
şi cerul are forma unei cruci,
şi nu mai ştii pe unde s-o apuci
ca să-ntâlneşti în calea ta vioara
şi să-ţi înveţe sufletul să fie
întotdeauna ram cu flori curate
care transformă în eternitate
şi omenirea pururea pustie

în care zac oprelişti şi prigoane
dogmatice şi-adesea fără sens,
în primăvară toţi trăim intens
răgazul de popas, iar tu, Ioane,
îţi pui condeiul să te răstignească
în pagina ce nu se lasă scrisă
decât doar de vioara interzisă
ce pribegeşte-n calea ei cerească

şi totuşi, lumea asta-i tot mai tristă

şi totuşi, lumea asta-i tot mai tristă,
dar viaţa mea nicicum nu-i aparţine
căci izbutesc, doar zăvorât în mine,
să înţeleg că lumea nu există,
că îmi ajung ferestrele deschise
spre cerul plin de păsări călătoare
ca nişte verbe care-au prins să zboare
ca să întrupe-n universuri vise,

hai, iată-ţi visul, urcă-n atmosferă
şi mai presus de cele pământeşti
convinge-te că-ai existat, că eşti
nu doar o-nfăţişare efemeră,
ci un preaplin de bine şi frumos
în încăperea lumii ce te-ncape
ca pe-un copac la margine de ape
ce-şi află-n rod întâiul lui folos

căderea nu-i înfrângere în viaţă

căderea nu-i înfrângere în viaţă
dacă-ndrăzneşti din nou să te ridici
şi, sfârtecat de plesnete de bici,
să te-ntremezi cu-o altă dimineaţă
şi-apoi să sorbi din ceruri şi din ierbi
cu roua fermecată doar lumină
şi să păşeşti cu cerbii ce se-nchină
spre munţi aflaţi în veghea altor cerbi

sau, dacă nu, să îţi aduci un munte
şi să-l aşterni pe suflet şi să fii
prin tot ce faci mai viul dintre vii
şi să-ţi arunci cununa de pe frunte
ca s-o păşească alţii, s-o strivească
cu mersul lor grăbit spre nicăieri
în care mâine va fi veşnic ieri
după natura sfântă pământească

corabie cu pânze mi-i trupul ostenit

corabie cu pânze mi-i trupul ostenit,
dar sufletul o trage cu râvnă la edec,
nu voi afla izvorul în munte împietrit,
dar spre avalul vieţii şi păsările trec:
corabie mi-i trupul şi-adeseori l-am pus
să navigheze singur spre cele patru zări
ca să cuprind în suflet din zori până-n apus
înfăşurate-n taine ciudate-ndepărtări:

îndepărtat de mine, pun sufletul rănit
să îşi ajungă sieşi şi să îşi afle leac
în lungile clipite pe care le-am trăit
când ascultam în stele poemele cum tac
doar fremătându-mi umbra peste fereşti deschise,
doar hoinărind cu vântul prin lumi neprihănite,
şi-au poposit corăbii în paginile scrise,
încă mai port siajul în rănile primite

nu doar că-am fost culegători de poame

nu doar că-am fost culegători de poame,
ci tot culegători am şi rămas
mereu grăbiţi şi hăituiţi de foame
fără s-alegem locul de popas
de unde-n tihnă să privim spre cer
şi-n largul lui să desluşim cuvinte,
ci doar sperăm în marele mister,
deşi misterul din vecii ne minte

şi de aceea am rămas fiare
ce stau la pândă, căutându-şi prada
în constelaţii, în îndepărtare,
în pomii care ne păzesc ograda
şi-aşa uităm de rostul de-a rodi,
căci fascinaţi de pomul înflorit
atâtea zile risipim în zi
şi ziua drept povară-n nesfârşit

tot ce nu poţi statornici în viaţă

tot ce nu poţi statornici în viaţă
nicicând n-a fost cu-adevărat un vis
căci n-ai aflat cuvântul ce te-nvaţă
cum să-ţi durezi în lume paradis
şi să păşeşti prin el cu disperată
nevoie de-al trăi într-un real
al lumilor în parte scufundate
dincolo de-a-ndrăzni, de ideal,

în cea mai dezarmantă resemnare
în care doar cărbunii se consumă
fără un licăr de iluminare,
precum o beznă pururea postumă,
însă eşti viu şi trebuie să speri
şi să-ţi transformi speranţa-n adevăr,
altminteri evadezi în nicăieri,
iar mărul mistic nu-i decât un măr

mai am câteva visuri de-mplinit

mai am câteva visuri de-mplinit,
pe celelalte le-ntregesc urmaşii,
chitara-n basmul vieţii m-a trăit,
penelul încă-şi pregăteşte paşii,
iar eu îmi pun cuvintele pe masă
şi-ademenesc în taină pescăruşi
care le-or duce-n ceruri de mătase
trăgând zăvoare sigure pe uşi

ca să rămân în turnul meu de strajă,
întăinuind ce-a mai rămas de spus
şi aşteptând în pagină o vrajă
a-ntâmpinării primului apus
şi-nţelegând lăuntric viitorul
pe care simt, deja, că l-am trăit,
nu-ţi fie teamă, am chemat cocorul
pecete primăverii ce-a sosit

îndrăgostit din veci de primăvară

îndrăgostit din veci de primăvară
şi până-n vecii vecilor, amin!,
mi-i sufletul o strună de vioară
şi universul singurul destin,
şi-n stele-mi ard cuvintele nescrise
şi le culeg cenuşile sub pleoape
să înfăşor doar primăvara-n vise
ca să o simtă sufletul aproape,

căci sunt îndrăgostit de primăvară,
acum mult mai adânc decât vreodată,
şi-mi înfloresc copacii subsuoară
şi stelele pe creangă se arată
ca un şirag al gândurilor sfinte
pe care le-am trăit de-a lungul vieţii,
în timp ce ruga presură cuvinte
iluminări din crucea dimineţii

în primăvară, zeii se ridică

în primăvară, zeii se ridică
şi se cuprind în mitica lor horă,
iar de sub tălpi secundele înspică
o armonie limpede, sonoră,
în care vei păşi cu voluptate
ca să te bucuri sacru de secundă
trăind fărâma ta de demnitate,
căci sufletul refuză s-o ascundă,

în primăvară, suntem uriaşi
şi conştienţi de suflet şi statură,
ca o pădure iarba de sub paşi
nunteşte pe-ndelete în natură
şi-atunci te-aşterni în tine ca o rugă
pe care numai zeii o mai ştiu
şi poate caii care trec în fugă
dinspre-nceputuri, până în târziu

e universul plin cu flori de pruni

e universul plin cu flori de pruni,
speranţe noi au năvălit în lume,
pe brazde şiruri sobre de străbuni
împământesc străvechile cutume,
iar urmele le tot adun la sân
în taina mea atât de dens trăită
şi teamă mi-i de ce s-o pierde în
înstrăinarea lumii de ispită,

căci fără de iubire e pustiu
precum în ceruri, până spre departe
şi nu-mi doresc acolo să mai fiu
nici ca fărâma clipei dintr-o carte,
ci o să plec cu florile nebune
din cine ştie care primăvară
pe când străbunii vor ara cu rune
prin alte file brazdele din ţară

eşti doar o creangă-n arborele vieţii

eşti doar o creangă-n arborele vieţii
pe care seva-n taină o străbate
apoi se pierde-n valurile ceţii
ca o săgeată spre eternitate
sau poate că altcum atunci se-ntâmplă,
poate că seva-n început revine?,
pulsează întrebările în tâmplă
în căutarea sinelui în sine

şi tot aşa, căci sufletul e seva,
iar trupul mi-i doar creanga mlădioasă,
cândva, cândva şi răsăritul se va
întoarce-n sine ca într-un acasă
atât de cunoscut şi de aproape
încât îl ştiu deplin numai poeţii:
nu i-aţi văzut cum tot ascund sub pleoape
atât de mult din sensurile vieţii?

trăindu-mi trupul vârstelor întreg

trăindu-mi trupul vârstelor întreg
din prima naştere, spre cea de-a doua,
numai pe trup mi se aşterne roua
când dinspre stele sufletu-mi dezleg
şi-l las în veşnic ca pe-un măr rotund
desprins din creanga lui nefericită:
îl auziţi, cumva, cum tot palpită
cu aripa piezişă în afund?,

nu-l auziţi, dar auziţi prin voi
desprinderea finală-a altui măr
care cuprinde-ntregul adevăr
de dincolo de griji şi de nevoi?,
răspunsuri, totuşi, nu se mai întrupă
căci nu există-acolo întrebări,
ci numai zborul spre îndepărtări
în căutarea liniştii de după

eu sunt doar un simplu bagaj

eu sunt doar un simplu bagaj
printre poverile viitorului în treacăt
şi parcă-mi lipsesc şi dor, şi curaj
s-o iau de la capăt,
de-aceea m-aştern lângă masa de scris
lângă filele încă nescrise
golit de speranţe şi vis
deja interzise,

eu sunt numai ceea ce sunt,
nimic din ce sunt nu vă doare
căci iaraba s-antors pe pământ
mereu călătoare
şi-aidoma ierbii ce trece pe drum
foşnesc în tăcere nescrisele file,
căci cântecul meu e tot mai postum
risipă de zile

am înţeles ce-nseamnă veşnicia

am înţeles ce-nseamnă veşnicia
din mult prea multe prăbuşiri pe trepte
din care numai gândurile drepte
mi-au născocit drept păsări poezia
cu aripi noi să pot să mă ridic
şi să tot urc pe calea fără cale
spre templul doar de lacrimă şi jale
durat de cei ce n-au avut nimic,

din carnea lor a fost să mă desprind
şi să mă caut fără încetare
atât de fascinat de-ndepărtare
lăuntrice aleanuri risipind,
căci cui îi pasă ce am eu în mine,
ce focuri ard şi cum mă ard tăciunii,
chiar dacă-am fost o rază pentru unii
doar prăbuşirea încă-mi aparţine

pe scenă urcă alţi comedianţi

pe scenă urcă alţi comedianţi
şi lumea râde, râde în delir,
iar bucuria pot să i-o respir
între pereţii liniştii giganţi
pe care-i intuiesc în prăbuşire
şi îngropaţi adânc de buruieni,
pe scenă urcă siguri şi vicleni
comedianţi, ca să ne dea de ştire

că din ce-a fost n-a mai rămas nimic,
că din ce-o fi nimic nu ne atrage,
că stelele deja îs sarcofage
disimulate-n lanurile-n spic,
un fel de mări cu taine neştiute,
un fel de ceruri încă pământeşti
şi mi-i atât de dor de tot ce eşti,
de nostalgii, de amintiri durute

n-am să-nţeleg deriva colectivă

n-am să-nţeleg deriva colectivă
care pâcleşte uri necugetate
în bezna prăbuşită împotrivă
în care numai sufletul socoate
că s-ar putea deschide noi ferestre
menite disperant doar pentru fugă,
chiar şi lumina s-a ascuns pe creste,
chiar şi tăcerea spaimele-şi îndrugă,

dar eu nu aparţin acestei lumi,
iar patima-i nebună mi-i străină,
deci nu-mi vorbi de pace şi nici nu-mi
mai arăta o cale spre lumină,
căci sunt născut cu munţii prea departe
şi prea aproape trupului trăit
ca să-mi găsesc în pagina de carte
un ideal aproape împlinit

cu Soarele făcusem legământ

cu Soarele făcusem legământ
şi l-am urmat în lunga-i pribegie,
şi-mi tot târâsem umbra prin pustie,
iar drumul lung m-a învăţat să cânt
şi mi-am făcut din raze nişte strune
întinse peste brazdele de-acasă,
iar iarba verde, tânără, frumoasă
îmi dăruise roua-nţelepciune

şi mi-a plăcut statutul de pribeag
pe calea luminoasă din poveste
pe care numai sufletul îmi este
vibraţia acelui drag de drag
ce-ntotdeauna îmi durase paşii
doar înspre unde am visat s-ajung,
iar umbrele de-o viaţă le alung
fără să-mi pese că le-mbracă laşii

în câte-o carte sufletul mi-i scris

în câte-o carte sufletul mi-i scris
să pot să-l aflu filă după filă,
să gust silaba fiecărui vis,
să-i sorb melancolia infantilă
şi să mă-ntorc în lanul auriu
al grâului, în care-am fost odată
copilul care, ne-ncetând să fiu,
ca o poveste-a sufletului cată

spre-nşiruirea calmă de poveşti
care mi-au fost pe lungul drum sortite,
dar, suflete, mai poţi să retrăieşti
şi să refaci întregul din clipite?,
mă tot întreb şi filele presoară
în călimări cerneala folosită,
iar universul nopţii înfioară
doar stelele care mi-au fost ispită

tot ce nu vezi e numai întuneric

tot ce nu vezi e numai întuneric,
o veşnicie care se ascunde,
nedesluşitul nu-i deloc feeric,
deci fugi de el cu disperare unde
vor răsări luminile primare
să bandajeze sevele subţiri
care vestesc spre necuprinsa zare
întoarcerea străbunilor în miri

şi-n alte naşteri ce se vor petrece
în viaţa asta clară şi profundă
în care numai vremuirea trece
în întuneric vrând să se ascundă,
de-aceea-ncearcă să rămâi lumină
şi-mpărtăşit din largul ei mister
priveşte clipa care va să vină
ca pe un pas pe liniştea din cer

e ţara noastră sfântă rugăciune

e ţara noastră sfântă rugăciune
pe care o trăim nepământeşte,
prin largul ei chiar şi Iisus păşeşte
şi rana lui în depărtări apune
şi-adeseori, când se aşează-n iarbă
să-şi caute odihna-nsingurată,
izvoarele din pleoapa-i ni se-arată
şi-ntinsele păduri încep să fiarbă

căci ţara noatră-i rai fără prihană
în care nu-i nimic de ispăşit,
iar naşterile-s fără de sfârşit
sub aura desprinsă din icoană
şi auzim: străbunii trec cântând
întineriţi de-aceeaşi veşnicie
în care ţara noastră-i poezie
şi gând ce lăstăreşte gând cu gând

ţăranii urcă dealul înspre târg

ţăranii urcă dealul înspre târg
cu paşi de fructe şi-nclinări de grâne,
cu stelele deasupra dând în pârg
şi cu rostiri sfioase şi păgâne,
deşi ei sunt din veci de veci creştini
şi urcă dealul doar ca să se-nchine,
iar vieţile le sunt nişte ciorchini
în care vinul a ursit destine;

ajunşi în târg, deja-i apasă dorul
întoarcerii acasă şi-n amurg,
cărarea li-i cuprinsă de mohorul
în care galaxiile se scurg
şi-acolo tainic încă se aude
cum trec străbunii lor numai prin ei
spre depărtări cu-atâtea pleoape ude
în care-ajung ţăranii întrupaţi în zei

pictând cu-ntăinuitele-mi cuvinte

pictând cu-ntăinuitele-mi cuvinte
mi-am zugrăvit o lume ideală
în care locuiesc, fără-ndoială,
înconjurat de geana ta, pământe:
pământe bun şi încărcat cu daruri,
cu clipele rodite drept ciorchine,
mă-mpărtăşesc din tainicele-ţi haruri
şi simt că-mi clocoteşti încă în vine

ca un ecou ştiut doar de copiii
ursiţi să aibă şi copilărie,
încolonaţi de-a pururi cu viii
ce încă speră şi în veşnicie,
deşi popasuri le mai stau în cale
şi-ademenesc drumeţii cu fântâni,
pământe, încă te privesc cu jale,
încearcă doar pe tine să te-amâni!

trăiesc intens în fiecare clipă

trăiesc intens în fiecare clipă
căci am credinţă şi încredinţare
că sufletul mi s-a născut aripă,
iar pentru zbor încă mai am răbdare,
de când a fost să mă desprind din stâncă
doar ca lumină tainic tăinuită
şi revărsând în liniştea adâncă
izvoarele pe care le palpită

sub pleoapa mea melancolia serii
pe care mi-o tot pun ca pe-o maramă
ca să exist în largul primăverii
în care doar izvoarele mă cheamă,
de-aceea cânt, de-aceea sunt cobzarul
întârziat şi nins cu-ndepărtări
de parcă ieri m-a slobozit olarul
şi m-a-ndemnat să caut înspre zări

din visuri mi-am făcut cândva religii

din visuri mi-am făcut cândva religii
şi s-a-nchegat din ele-un adevăr
din care muşc adesea ca din măr
de stele pârguit doar cu efigii,
şi-am fost flămând mereu de univers,
şi-am tot golit pocale de lumină
doar ascultând cum îngeri se închină
în literele ultimului vers,

şi-am existat atâta de aproape
de suflete menite să tânjească,
şi am tot dus tristeţea omenească
ca un Atlas sub fiecare pleoapă,
deşi m-au frânt pe căi aceleaşi frângeri
când ierbile mi-au pregătit popas
pe sub icoane care au rămas
în rănile pe care le mai sângeri

noi doi am fost întotdeauna unul

noi doi am fost întotdeauna unul
ca un surâs dintr-o enigmă smuls,
iar stelele rămase fără puls
ne-au arătat cu-nfiorare drumul
spre ce am fost şi trebuie să fim,
spre zori de zi, spre noapte şi-ntuneric
să ne-ndreptăm în necuprins şi sferic,
drept suflet cald mereu să ne-ntregim

un punct difuz pe marea zbuciumată,
ea însăşi în neant un punct difuz,
şi-ades încerc cumva să mă refuz,
dar galaxia încă ni se-arată
necontenit drept şansă pentru fugă
spre nu ştim ce, spre nici nu ştim spre unde
şi auzim cum clopotesc secunde
şi viaţa ni se pare ca o rugă

atâtea umbre mi-au trecut prin cale

atâtea umbre mi-au trecut prin cale
şi s-au tivit apoi într-un amurg
ca să le văd în stelele ce curg
în alte-nsingurări autumnale
în chip de frunze galbene, târzii
zvâcnind prin spuza vremii o secundă
însingurarea mea să o ascundă
în universul sfintei poezii

căci fără cântec eu nu mai exist,
sunt doar o umbră şi tânjesc apusul
de parcă-ar fi să-mi aflu în opusul
ivirilor copacul tot mai trist
rămas în câmp, pe unde-a fost pădure,
ca să vestească tot ce-a fost odată,
mi-i inima o cetină curată,
dar câmpu-i pregătit ca să mă fure

am aşteptat să te-nţelegi şi tu

am aşteptat să te-nţelegi şi tu,
am stat de veghe frânt de aşteptări
şi-n zorii zilei înflorisem cu
speranţele mijind în depărtări,
căci depărtarea doldora de sens
deschide poarta viselor spre vise
şi se întrupă-n cerul tot mai dens
al verbelor din paginile scrise,

dar tu erai un fel de fericire
din care îngeri uneori se-ntrupă
ca să-mi trăiesc povestea de iubire
drept cută a-ntâmplărilor de după
pe care cred că-o să le iau cu mine
şi-o să le-atârn pe cer ca pe icoane,
în uşa casei bate oarecine,
chiar mai aştepţi pe cineva, Ioane?

am fost moştenitorul de tristeţi

am fost moştenitorul de tristeţi
care-şi afla în ierbi despovărare
şi-am dus mereu povară şapte vieţi
în contopita lor însingurare,
dar au venit adesea primăveri
şi-am evadat în alte-nmuguriri
ca martor repetatei învieri
şi-al împlinirii sacre în rodiri,

şi totuşi, eu nu m-am născut tristeţe,
ci tropotind pe lacrimi şiroite
am pus doar caii cosmici să mă-nveţe
itinerarul scurt către ispite
şi am muşcat din măr şi mi-a fost bine,
deja mă ştiu toţi merii din grădină,
şi-atâtea aripi s-au desprins din mine
deja aprinse, ca să dea lumină

popas vremelnic pe acelaşi prag

popas vremelnic pe acelaşi prag
fără să-mi crească aripi pentru zbor,
în salba mea doar anii în şirag
îmi cer să plec, şi-atunci un trecător
din tot ce sunt spre cale se ridică
doar murmurându-şi cântecul pe drum,
iar peste case se-ntregesc drept frică
sfielnic stele de cenuşi şi fum:

e ziua mea, desprins din calendare
mă simt sisif-ul cântului nescris
şi doar un verb, uitat în depărtare
mă tot înşiră-n nesfârşitul vis
de-a exista în datul ce mi-i dat,
de a pulsa în largul univers
poemul în nescrieri scăpătat
de mersul meu împătimit de mers

şi-n marele oraş mă simt ţăranul

şi-n marele oraş mă simt ţăranul
înlănţuit în brazde de ai mei,
ca-ntr-un destin şi ca un clopot anul
presoară visuri – pulberi şi scântei
din care să mă-ntrup cum poate-i scris
într-un verset secret din cartea sfântă
şi-n frământarea vremii simt că mi-s
doar depărtarea care îmi descântă

doar de noroc şi de urmaşi frumoşi
pe care i-am adus să-mi fie cale
din hătu-ndepărtării de strămoşi,
din largul unor vise ancestrale
prin care eu din lanţuri m-am desprins
şi-n marele oraş, pe când mă frâng,
în suflet încă port un necuprins
în care numai brazdele mai plâng

pe cărărui ne îndreptam desculţi

pe cărărui ne îndreptam desculţi
spre târgul cu biserici legendare
să ne-nchinăm sfielnici la altare,
dar, Doamne, nu ai vrut să ne asculţi
căci noi eram, în fond, nişte ţărani
care visau la-ndepărtări depline,
deşi plângeam desprinderea din tine
spre căi anevoioase, peste ani,

deşi purtam icoana-ţi neştiută
drept suflet neştiut, însă tânjind
ca-n vremuirea sacră de colind
să ne-mprumuţi drept trup o alăută,
să fim un cântec şi să ne şopteşti
în ceas de taină undeva, de sus,
şi totuşi, părăsindu-l pe Iisus
nici jertfa noastră nu o mai primeşti

în fiecare om un univers

în fiecare om un univers
cu alte bolţi sub o aceiaşi boltă
prin fericirea vieţii se revoltă,
dar fără să-ndrăznească vreun demers
căci neştiutul încă-i dă speranţă,
iar un răspuns posibil înspăimântă,
numai cobzarul stă în el şi cântă
de parcă-ar ignora că-n ambianţă

de multă vreme izgoniţi, cobzarii
durează temple noi pentru popas
şi toţi drumeţii-n calea ce-a rămas
mai scapără clipitelor amnarii
căci ei, drumeţii, au credinţa lor,
nu-i poate nimeni clătina din basme
şi rătăcesc sub bolţi printre fantasme
ducând cu ei eresuri din popor

s-au auzit prin univers pândarii

s-au auzit prin univers pândarii
cum străpungeau tăcerea cu săgeţi
ca tu să nu mai simţi cum pe fruntarii
deja se sting viori şi le regreţi
de parcă aripi noi nu îţi vor creşte
în anotimpuri prinse în şirag
căci noapte cu pândari se isprăveşte
şi zorii zile îţi păşesc pe prag,

iar noua zi mereu ne dă putere
să fim lumină tăinuind spre zări
speranţele-n menita înviere
după atâtea vechi îndepărtări
şi-atunci pricep ce dens ne este pragul
prin sângele fierbinte şi sfinţit
din veci de veci, până-n amin, cu dragul
de-a te simţi în viaţă împlinit

prezenţa ta mi-a fost mereu altar

prezenţa ta mi-a fost mereu altar
şi slobozit din ierburi şi din tină
m-am închinat prin tine iar şi iar
speranţelor care vestesc lumină
şi-am fost şi suntem tot aceiaşi miri
ce poartă invizibile cununi,
deşi copacul unor amintiri
se-nfăşură în ceruri şi-n genuni

de parcă-ar vrea trăirea s-o împartă
şi s-o transforme-ncet în alte două,
dar Soarele ne iartă şi ne ceartă
dacă uităm ce ne ursise nouă
când şi-a dorit să fim numai copacul
cu ramuri vii, nuntind biruitoare
în darul sfânt ce ni-l oferă veacul
ca o târzie-ntoarcere în Soare

în mâna ta mă întrupasem floare

în mâna ta mă întrupasem floare
desprinsă-n mod brutal din rădăcini,
dar jertfa n-ai ştiut să mi-o alini,
petalele mi-au năvălit spre Soare
şi-au ars adânc şi dureros de mute
ca să se-ntoarcă-ntr-un târziu drept scrum
în troscotul ce, rătăcind pe drum,
abia mai naşte stele pe lăute,

iar fără cântec eu nu sunt nimic
şi mâna ta-ncetează să mai fie,
deşi fântâna încă întârzie
veghind un lan de grâu ce dă în spic,
deşi se-aud prin macii orbi poveşti
care mai poartă cerul pe aripă
şi-n suflet neştiută se-nfiripă
precum o umbră umbra care eşti

drumeţul care nu îşi află locul

drumeţul care nu îşi află locul
păşind clipite stăruie spre zare
şi vede cum se tot despică focul
îngăduindu-i încă o cărare,
dar şi dincolo încă e de mers,
iat timpul, dezlipindu-se de paşi,
mai lasă urme-n largul unui vers
încât în voia soartei să te laşi

fără să lupţi cu dogme ipocrite
ce ţin în lanţuri suflete şi minţi
căci dincolo de toate sunt ispite
ca o desferecare din părinţi
şi-ai vrea să fugi, dar sângele te ţine
şi te transformă într-un zbor tăcut
căci soarta-i scrisă-n moştenitul sânge
cu rădăcini eterne în trecut

mi s-a ursit miracolul de-a fi

mi s-a ursit miracolul de-a fi
şi am muşcat din bucuria vieţii,
chiar dacă-n nopţi m-au săgetat orbeţii
am renăscut prin fiecare zi,
mi s-a părut că, totuşi, nu am timp
şi am făcut ce trebuia făcut
fără să-mi pese că m-am cunoscut
pândar ascuns adânc în anotimp

şi-aşa, cu pieptul plin de frumuseţe,
cu sângele năvalnic respirând,
m-am şi oprit, atunci când a fost când,
ca să le dau drumeţilor bineţe
şi să mă bucur că şi ei sunt vii,
căci în miracol toată lumea-ncape
aşa precum o port mereu sub pleoape
sau o preling discret în poezii

aud cum ramurile cresc

aud cum ramurile cresc
pe sub bandaj de frig şi gheaţă
căci sevele mustesc de viaţă
sub stele ce le ocrotesc
supuse numai legii firii
şi implicării pământeşti
prin care-ţi este dat să creşti
peste cenuşa amintirii

şi din cenuşi să te întrupi
să poţi hrăni tot alte focuri
să luminezi şi-n alte locuri
şi-apoi în bezne să te-astupi
ca sevele ce încă sapă
în taina lor alt viitor:
deja sunt aripi prinse-n zbor
menite-n tot ce e să-nceapă

iubito, stelele se-ating

iubito, stelele se-ating
tânjind în taină întrupări
şi uneori în noapte ning
din depărtate-ndepărtări
ca să-ţi atingă somnul lin
cu furişate mângâieri
căci toate-s parte din destin
şi se ascund prin încăperi,

dar nu ţi-i dat să le-auzi paşii
şi să păşeşti pe urma lor
căci stau potrivnici uriaşii
nori scufundaţi în primul nor
pe care-l văd de la fereastră
când însumi somnul ţi-l veghez
purtând armura cea albastră
a visului ce îl visez

în templul meu cu munţi şi cetini

în templul meu cu munţi şi cetini
câte o stâncă se despică
şi alte ceruri îmi ridică
deasupra zării cu prieteni
şi mă transformă într-o stâncă
la fel de aspru despicată
să fiu doar vulturul ce-şi cată
o nouă pradă în adâncă

şi-ntunecată adâncime
durată doar de-ndepărtări,
pe-aproape zbuciumate mări
înalţă-o altă profunzime
să pot păşi cândva pe cer
într-o febrilă căutare
a zborului pieziş prin care
să am cum învăţa să sper

pe crucea mea – o pagină nescrisă

pe crucea mea – o pagină nescrisă –
se-aşează în amurgul calm lăstunii
şi nu le pasă încă de-o proscrisă
ce se închină veşnic pentru unii
în vremea-n care literele sfinte
îmi par piroane ce-mi străpung prin palme
şi suliţa ce-n sângele fierbinte
e suferinţa cântecelor calme

prin care eu speram la înviere
şi-mi asumam păcate omeneşti
strigând, apoi, spre propria-mi durere
cu disperare: „Tată, unde eşti?”,
şi mi-a răspuns într-un târziu doar mama,
la rândul ei întru dureri proscrisă,
înfăşurându-mi rana cu marama
pe crucea mea – o pagină nescrisă

la cumpăna nopţii timpul-netimp reînvie

la cumpăna nopţii timpul-netimp reînvie,
fecioarele aprind lumânări, lumânări,
păşesc trecătorii nevăzute cărări
şi-n jur e amar şi pustie;
doar bradul se-nalţă mai sus de presus,
doar stânca despică secrete lumini
să-şi pună drumeţul cununa de spini
să-audă cum plânge-n lăuntru-i Iisus

căci totul e sfânt şi-n sfinţenii se-nşiră,
fecioarele aprind candeli noi şi petrec,
eu văd tecătorii cum trag la edec
un cântec şi cântecul zace pe liră
ca un suferind torturat pe nedrept
cu stele prelinse albastru pe faţă,
şi trec trecătorii în şiruri prin viaţă,
la cumpăna nopţii spre netimp mă îndrept

iată, vin colindători

iată, vin colindători,
iar strămoşii se întrupă
în cântările din zori
şi în zorii mei de după:
linui-i lin şi-i tot mai lin,
leru-i ler şi-i tot mai ler
înspre veşnicul senin
de aici, din noi, din cer,

din departe, în aproape
până-n sufletul pribeag
când îmi lunecă sub pleoape
uriaşul drag de drag,
când prin casă veşnicia
şi-a aflat semănători,
vindecând melancolia,
iată, vin colindători!

în casa mea se-adună daruri sfinte

în casa mea se-adună daruri sfinte,
de-atât belşug luminii mă închin
ca-ntr-un colind al cerului divin
în care nu-i nevoie de cuvinte
căci rodul strâns din nou în casa mea
să fiu stăpânul Timpului mă-nvaţă,
să-mi întregesc drept sferă-ntreaga viaţă
şi să mă-ntrup în univers ca stea:

zăreşti şi tu cum steaua ne răsare
de parcă-am fi dintotdeauna miri
înveşmântaţi frumos în amintiri
şi-ncununaţi cu lumea viitoare
care începe azi şi-n casa noastră
prin şirul de copii şi de nepoţi
când ne surâde Dumnezeu prin toţi,
iar sărbătoarea-i pururea măiastră

ningea frumos, căci pogorâră zeii

ningea frumos, căci pogorâră zeii
cu paşii lor mereu imaculaţi
să-şi caute sălaşul în Carpaţi
şi trup să-şi afle în înalt, sub steii
ce stau de veghe-ntoarcerii în trup
a spiritelor cosmice eterne,
iar eu priveam ninsoarea ce se cerne
ascuns în zarea nopţilor drept lup,

căci mi-a fost dat să fiu un lup flămând
care-şi înfige colţii-n atmosferă
şi-mi înălţam strigarea efemeră
mai sus de ceruri albe, până când
am auzit, iar ochii-au prins să vadă
cum se cioplea destinul meu în stâncă,
iar împrejur prăpastia adâncă
s-a nivelat cu aşchii şi zăpadă

când se va naşte cel ce se va naşte

când se va naşte cel ce se va naşte,
ce daruri vom avea de pus pe prag:
numai arsura dragului de drag
a cerului ce nu ne mai cunoaşte
căci scufundaţi doar în noroiul urii
pierzania finală ni-i deplină,
chiar şi-nsetaţi năprasnic de lumină
ne pustiesc rănirile arsurii:

poate că-i vremea pentru tras zăvorul
şi de uitat cum se deschide poarta
căci tare-aş vrea să ne-mpăcăm cu soarta
ca să putem salva doar viitorul,
dar viitoru-i veşnic prea departe,
îi văd copacii-n altă prăbuşire,
cămaşa mea o poartă un alt mire,
iar eu adorm în pagina de carte

izvorul la răscruce plânge-n mine

izvorul la răscruce plânge-n mine,
iar apele în voie se revarsă,
tu ţii pe palme zările senine
să luminezi doar calea mea întoarsă
şi-atunci păduri deja încep să fugă
îngenunchind în stranii depărtări
unde cuvinte prăbuşesc în rugă
relicvele desprinse din uitări

căci totul este numai o uitare,
o rupere brutală din prezent,
ca să descoperi în îndepărtare
pustietatea marelui absent,
dar nu contează, suntem împreună
în împlinirea fructului rotund
şi bandajăm cu Soare şi cu Lună
speranţele ce încă ne ascund

reazemă-te-n tine şi adună putere

reazemă-te-n tine şi adună putere,
gândurile bune vindecă totul,
păsările au zborul să spere,
peştii din ape, înotul,
tu ai doar gândul ca o cărare
cioplită de vreme cu multă migală,
păsările sunt lumea ta viitoare,
peştii îţi sunt o speranţă astrală:

pune-ţi gândul pe suflet sacră pecete
şi refă legătura cu întâiul tău chip,
nourii sunt nişte păsări încete,
stelele-ţi par nişte peşti pe nisip,
jur-împrejur numai jale şi ură,
veac violent dărâmat în mulţime,
ţie ţi-i gândul chip şi natură,
timpul ce curge e numai cruzime

e frig şi-aud îngenunchind poemul

e frig şi-aud îngenunchind poemul
sub biciul unor proşti ce ne conduc,
crucificat pe verbe nu apuc
să-ndepărtez din clipa mea blestemul
pe care-l ducem toţi prin lungi milenii
spre zările aproape fără sens
căci nu mai ninge-nfrigurat şi dens,
ci doar e frig de-ncărunţesc lichenii

şi fiecare-i singur şi se tace,
în pumnii strânşi încenuşăm tăcere,
deci mai sperăm discret în înviere
şi-n primăvara ce sub geruri zace:
în muguri gânduri noi vor prinde viaţă
şi-atunci cuvinte vor dori să cânte
în largul tău învrăjmăşit, pământe,
visând în van schimbările la faţă

paharul acesta să-l luaţi de la mine

paharul acesta să-l luaţi de la mine,
omul pentru om e un lup şi atât:
urât se prăbuşeşte istoria-n sine,
sufletul îmi zace sub atâta urât;
cerul se aprinde, zeii s-au dus
cu feţe întoarse spre foarte departe,
o rană ursită deschide-n apus
de istorie cruntă calea spre moarte,

iar prunci se mai nasc ca să pună stigmate
de sânge curat pe tot ce există,
poveştile ard în vetre ciudate
şi casa-i amarnic de tristă,
odată cu noi Dumnezeu va muri,
cenuşile apocalipsei finale sunt certe,
urmează sfârşitul sfâşitului şi
nici Dumnezeu n-are timp să se ierte

am hotărât să nu mai scriu poezie

am hotărât să nu mai scriu poezie,
să nu-mi mai arăt sufletul intimitate cu intimitate,
e timpul să mă-ntorc într-o altă pustie
neştiută rătăcind prin eternitate,
am acolo reperele mele de o viaţă cioplite,
chipurile zeilor mă aşteaptă ca să poată renaşte,
caii scapără calea iluziei sub uriaşe copite,
iar Capricornul dintr-un munte de-acasă mă paşte:

gata, condeiul se întoarce în copilărie,
din paginile nescrise îmi răsucesc ţigări pentru drum,
sunt hotărât să renunţ la destinul tău, poezie,
şi să mă pierd într-o pasăre de cenuşă şi fum,
nu mai exist şi-i ciudat că nu-mi pasă,
pleoapă mi-i cerul, pleoapă pământul,
peste-ntuneric o lumină se lasă,
din lumină-mi croiesc pe vecie veşmântul

Cuprins

nimic nu mai împiedică muzica stelelor p. 4
în taina mea e loc pentru o boare p. 5
cu măştile expuse la vedere p. 6
doar un deal şi doar o vale p. 7
întăinuit în ce mi-i dat să ştiu p. 8
dintotdeauna eu exist în munţi p. 9
văd împrejur doar vietăţi superbe p. 10
îndrăznisem să plec, iar mestecenii îmi numărau p. 11
există tot din ce nu poţi cunoaşte p. 12
cu vârstele pe suflet drept mătănii p. 13
în noaptea asta cerul e o carte p. 14
jur-împrejur învie primăvara p. 15
şi totuşi, lumea asta-i tot mai tristă p. 16
căderea nu-i înfrângere în viaţă p. 17
corabie cu pânze mi-i trupul ostenit p. 18
nu doar că-am fost culegători de poame p. 19
tot ce nu poţi statornici în viaţă p. 20
mai am câteva visuri de-mplinit p. 21
îndrăgostit din veci de primăvară p. 22
în primăvară, zeii se ridică p. 23
e universul plin cu flori de pruni p. 24
eşti doar o creangă-n arborele vieţii p. 25
trăindu-mi trupul vârstelor întreg p. 26
eu sunt doar un simplu bagaj p. 27
am înţeles ce-nseamnă veşnicia p. 28
pe scenă urcă alţi comedianţi p. 29

n-am să-nţeleg deriva colectivă p. 30
cu Soarele făcusem legământ p. 31
în câte-o carte sufletul mi-i scris p. 32
tot ce nu vezi e numai întuneric p. 33
e ţara noastră sfântă rugăciune p. 34
ţăranii urcă dealul înspre târg p. 35
pictând cu-ntăinuitele-mi cuvinte p. 36
trăiesc intens în fiecare clipă p. 37
din visuri mi-am făcut cândva religii p. 38
noi doi am fost întotdeauna unul p. 39
atâtea umbre mi-au trecut prin cale p. 40
am aşteptat să te-nţelegi şi tu p. 41
am fost moştenitorul de tristeţi p. 42
popas vremelnic pe acelaşi prag p. 43
şi-n marele oraş mă simt ţăranul p. 44
pe cărărui ne îndreptam desculţi p. 45
în fiecare om un univers p. 46
s-au auzit prin univers pândarii p. 47
prezenţa ta mi-a fost mereu altar p. 48
în mâna ta mă întrupasem floare p. 49
drumeţul care nu îşi află locul p. 50
mi s-a ursit miracolul de-a fi p. 51
aud cum ramurile cresc p. 52
iubito, stelele se-ating p. 53
în templul meu cu munţi şi cetini p. 54
pe crucea mea – o pagină nescrisă p. 55
la cumpăna nopţii timpul-netimp reînvie p. 56
iată, vin colindători p. 57
în casa mea se-adună daruri sfinte p. 58
ningea frumos, căci pogorâră zeii p. 59
când se va naşte cel ce se va naşte p. 60
izvorul la răscruce plânge-n mine p. 61

reazemă-te-n tine şi adună putere p. 62
e frig şi-aud îngenunchind poemul p. 63
paharul acesta să-l luaţi de la mine p. 64
am hotărât să nu mai scriu poezie p. 65

„Meşteşugul cântărilor a fost nu numai în laudă de cei vechi, ci şi în mare socoteală, încât filosoful Pitagora zicea cum că sufletul nostru este alcătuit în trup după armonia muzicii şi pentru aceasta auzul omenesc are mare pornire către armonia glasului, care armonie este puternică a

preface patimile omeneşti, schimbându-le după a lor mişcare; tot acest filosof, suindu-se cu scara minţii, îndrăznea a hotărî cum că şi planetele cerului, mişcându-se, fac un glas cu mare armonie, care din armonia dumnezeiască s-a oprit a nu se auzi de oameni, fiindcă din dulceaţa acelei armonii nu s-ar fi putut oamenii a se mai mişca, rămânând pururi ascultând" („*Psaltirea*" din 1802)